

MENKIBE: Vesikasız Köşke Oturmak

Bir gün kadıncağzın biri Belh padişahına gelir, (Ben seyyideyim, çoluk çocuğum var, bize kalacak bir ev ver) der. Padişah, (Vesikan var mı?) diye sorunca, kadıncağzın kalbi kırılır ve çok üzülür. Sonra bir Mecusi'ye gider. Ona da aynı şeyleri söyler. Mecusi hay hay der. (Hazret-i Muhammed'in torunları gelir de boş çevrilir mi hiç, al sana ev, al sana hizmetçi) der.

Belh padişahı o akşam rüyasında Peygamber efendimizi "sallallahü aleyhi ve sellem" görür, yanında çok güzel köşkler vardır. Resûlullah'a "sallallahü aleyhi ve sellem", (Yâ Resûlallah, bu köşkler kimin?) der.

O da, **(Müslümanların)** buyurur. Belh padişahı, (Ben de müslümanım) deyince, Resûlullah efendimiz (Vesikan nerede?) buyurur.

Bu rüya üzerine Belh padişahı uyanır. Belh şehrinde o seyyide hanımı arar ve Mecusi'nin evinde bulur. Belh padişahı Mecusi'ye, (Ben ona ev vereceğim) der. Mecusi, "Geçti artık. Ben bu seyyide hanım gelince müslüman oldum. O gece rüyamda Resûlullah'ı gördüm. Cennet'te müslümanların köşkleri vardı. Peygamberimiz bana, **(Bu köşkler müslümanların, sana vesika sormak yok, geç şu köşke otur)** buyurdu. Seni de gördüm ne olmuşsa, saçını başını yoluyor, vesika vesika diye kıvranıp duruyordun. Sabah rüyamı anlattığım hanımım ve çocuklarım da hepsi müslüman oldular" diye anlattı.

Kalbini Cennet bağı yap, çeşme-i tevhîd ile,
Ruh bağçeni gülşen eyle, gonca-i tevhîd ile.

Hem mekânsız, hem zamansız, nihâyetsiz yolları,
Kat' ider gönül erbâbı, kuvvet-i tevhîd ile.

Her ne kadar, yüz karası, yapıdıysa isyân sende,
Temizlenir her yerin, sâbûn-i tevhîd ile.

İns ve Cin âlemlerini, aşarak Arş'a çıkar,
Kim ki mi'râc eylediyse, cezbe-i tevhîd ile.

Ey Niyâzi! Ârif-i billâh gönülden kaldırır,
Yetmişbin perdeyi hep, bir lem'a-i tevhîd ile

Kaynak: Gençlerin Rehberi